

Arrest

nr. 245 340 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2019 dient de verzoekende partij, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 november 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Het beroep tegen deze beslissing werd op 2 december 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 245 339 (RvV 250 267).

Eveneens op 27 november 2019 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: J.S. (...)

geboortedatum: (...).1967

geboorteplaats: Chak Bamu

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 9 november 2019 omwille van de medische situatie van verzoeker.

Op 27 november 2019 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing - met het bijhorende advies van de arts-adviseur - werd beroep (een vordering tot schorsing en nietigverklaring) ingediend door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet gaf verzoeker aan dat zijn medische ernstig is.

Verzoeker heeft te kampen met een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder HIV/aids sinds 2007 met cryptococcenmeningitis in 2007 en peritoneale tuberculose in 2008, Chronische hepatitis B infectie, levercirrose (verharding/verlittekening van de lever) ten gevolge van de hepatitis B infectie, ziekte van Kahler sinds 2010, arteriële hypertensie en avasculaire necrose.

Verzoeker heeft nood aan een uitgebreide medicamenteuze behandeling. De voorziene behandeling dient dagelijks te worden gevolgd en dit levenslang.

Verzoeker wijst in het bijzonder op de levercirrose waarmee hij te kampen heeft en waarvoor momenteel bijkomend onderzoek (herevaluatie) wordt verricht. Indien de therapie van verzoeker zou worden onderbroken, zal de levercirrose verergeren en is een fatale afloop te verwachten.

Cirrose is een leverziekte waarbij gezonde levercellen vervangen worden door bindweefsel, een soort van littekenweefsel. De lever krimpt hierdoor, wordt hobbelig en kan haar functie niet goed meer vervullen.

De lever zorgt ervoor dat voedingsstoffen worden opgenomen uit het bloed en omgezet in bouwstoffen voor het lichaam. Ze maakt gal aan, dat nodig is voor de vertering van vetten en alcohol. Ze breekt giftige stoffen, zoals geneesmiddelen, af en verwijdert deze uit het lichaam. Mensen met levercirrose ontwikkelen tekorten van belangrijke bouwstenen zoals eiwitten, en nemen minder voedingsstoffen op uit de voeding. Er treedt een ophoping van gal op en de verwerking van medicijnen door het lichaam verandert.

Andere gevolgen van levercirrose zijn: een verhoogde bloeddruk in de poortader (een groot bloedvat, de poortader, voorziet de lever van bloed afkomstig van de ingewanden - bij levercirrose wordt deze doorbloeding gehinderd, waardoor vaak een verhoogde bloeddruk in de poortader ontstaat), spataders in slokdarm (door de verhoogde druk in de poortader zoekt het bloed een uitweg naar andere bloedvaten - zo kunnen er o.a. spataders in de slokdarm ontstaan en deze kunnen levensgevaarlijke bloedingen veroorzaken), vochttopstapeling in de buik (o.a. door de verhoogde druk op de poortader komt er vocht in de buik terecht), verwardheid (door een opstapeling van afvalstoffen in het bloed (ammoniak) kunnen mensen met levercirrose verward zijn), een verstoorde nierfunctie (personen met levercirrose kunnen nierfalen ontwikkelen) en leverkanker (personen met levercirrose hebben een verhoogde kans op leverkanker).

De ernst van de ziekte van verzoekster blijkt dan ook uit de bijgebrachte attesten en verantwoord haar aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing 27 november 2019 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoeker.

Er wordt niet verwezen naar de beslissing van 27 november 2019 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (een formele motivering door verwijzing).

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er - voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van verzoeker.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen de zeven dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers - in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet - geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (India). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar India waar verzoeker geboren is en dit binnen een termijn van 7 dagen.

Op geen enkele manier wordt rekening gehouden met de lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in België en zijn sociaal netwerk in België. In 1991 is verzoeker naar België gevlucht. Op 12 mei 1991 landde hij en daags nadien diende hij een asielaanvraag in. Verzoeker is sindsdien onafgebroken woonachtig in België. Hij overleeft door middel van zijn sociaal netwerk. Verzoeker is van hen afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften (zoals onderdak). Dit netwerk ontbreekt in India.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt evenwel steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Verzoeker wijst bovendien op zijn medische situatie, zoals weergegeven in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM ;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 1 tot en met 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In een eerste onderdeel van het enig middel verwijst de verzoekende partij naar het feit dat door haar tevens een beroep tot nietigverklaring werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter dd. 27.11.2019. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing zal moeten worden vernietigd, indien voormelde onontvankelijkheidsbeslissing zou worden vernietigd.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, repliceert verweerder dat zowel de in casu bestreden beslissing, als de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter dd. 12.03.2020 rechtsgeldig en uitvoerbaar moeten worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar een hypothetische nietigverklaring van een beslissing, ten einde de rechtmatigheid van de in casu bestreden beslissing te ondergraven.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder bovendien op dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling en als dusdanig niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt genomen.

Zie ook:

"de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfsituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen." (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

De kritiek van de verzoekende partij mist aldus in elke hypothese grondslag.

In een tweede onderdeel van het enig middel meent de verzoekende partij dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende rekening zou zijn gehouden met artikel 3 EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij een ernstige medische problematiek heeft, waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing niet-afdoende rekening zou zijn gehouden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich zonder de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten op het grondgebied bevindt, dit nadat reeds op 12.03.2019 werd besloten dat haar tijdelijke verblijfsmachtiging niet kon worden verlengd én haar nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In de mate de verzoekende partij meent dat niet-afdoende rekening zou zijn gehouden met haar medische situatie, stelt verweerder vast dat niet zonder meer abstractie kan gemaakt worden van het feit dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing (zelfs tweemaal) door de artsadviseur een advies werd verleend, waarin werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt niet langer bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Het loutere feit dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet opnieuw een volledig afzonderlijk onderzoek werd gevoerd naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid ervan.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Evenwel impliceert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En ook:

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

En ook:

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesenota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

De verzoekende partij voert weliswaar aan dat de finaliteit van de bestreden beslissing fundamenteel anders is dat de beslissing nopens een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch zij maakt met dergelijke kritiek volstrekt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk, laat staan onzorgvuldig zou zijn van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om zich bij het beoordelen van de gezondheidssituatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te steunen op een advies van de arts-adviseur.

Het komt bovendien in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, minstens blijft zij volkomen in gebreke om aan te tonen dat het advies van de arts-adviseur geen zorgvuldig onderzoek naar haar gezondheidssituatie zou bevatten, waarmee de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening vermag te houden.

Verweerder besluit dat door de arts-adviseur reeds naar aanleiding van de beëindiging van het verblijfsrecht op 12.03.2019 werd vastgesteld dat er zich vanuit medisch standpunt geen bezwaar stelt tegen een terugkeer naar het land van herkomst, vermits de noodzakelijke behandeling aldaar beschikbaar én toegankelijk is, terwijl naar aanleiding van de recentste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd vastgesteld dat de gezondheidssituatie van de verzoekende partij als dusdanig niet gewijzigd is.

Daar waar de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op gedegen gronden onontvankelijk werd verklaard, kan de verzoekende partij van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet ernstig verwachten dat naar aanleiding van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) alsnog een volledig nieuw onderzoek ten gronde zou worden uitgevoerd betreffende haar gezondheidssituatie.

Zie ook:

“Verzoekster poneert in fine van haar betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar gezondheidstoestand slechts kan verergeren gezien ze niet correct en adequaat verzorgd kan worden en dat dit een overduidelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13mei1955 (hierna: het EVRM) uitmaakt.

De verzoekster laat echter na dit verder te concretiseren. In casu blijkt bovendien nergens dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Naast het gegeven dat verzoekster een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen waarbij een volledig en correct ingevuld standaard medisch getuigschrift wordt gevoegd, staat het verzoekster voorts vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien zij daarvan het voorwerp vormt. Ten overvloede, voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 van het EVRM dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 90.216 dd. 24.10.2012)

In casu geeft de verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

In de mate dat de verzoekende partij in een derde onderdeel van haar enig middel nog laat uitschijnen dat op 12.03.2020 ten onrechte werd besloten tot de onontvankelijkheid van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, stelt verweerder vast dat deze kritiek van de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing.

Dergelijke kritiek, dewelke kennelijk betrekking heeft op een andere beslissing dan de bestreden beslissing, kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd in het kader van onderhavig beroep.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder op dat de verzoekende partij bovendien allerm minst slaagt in haar opzet om aannemelijk te maken dat haar gezondheidssituatie wel degelijk op significante wijze zou zijn gewijzigd. De verzoekende partij verwijst slechts naar het feit dat ze eens om de drie maanden op controle moet én een verhoogde frequentie aan insulineinspuitingen nodig heeft.

Door de arts-adviseur werd reeds eerder vastgesteld dat de noodzakelijke opvolging én behandeling voor de verzoekende partij haar aandoening in het land van herkomst beschikbaar én toegankelijk is, waarbij recent werd vastgesteld dat deze gezondheidssituatie op heden nog steeds dezelfde behandeling vereist.

Bijgevolg kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de besluitvorming van de artsadviseur niet langer accuraat zou zijn, om de enige reden dat de frequentie van de behandeling gebeurlijk zou zijn toegenomen.

De verzoekende partij blijft zelf volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat op heden de noodzakelijke behandeling en opvolging in het land van herkomst niet (langer) beschikbaar en/of toegankelijk zou zijn, daaromtrent wordt door de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs voorgelegd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Gelet op de nauwe samenhang tussen beide middelen acht de Raad het in voorliggende zaak wenselijk om de middelen samen te bespreken.

Waar de verzoekende partij stelt “Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 9 november 2019 omwille van de medische situatie van verzoeker.

Op 27 november 2019 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing - met het bijhorende advies van de arts-adviseur - werd beroep (een vordering tot schorsing en nietigverklaring) ingediend door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014)” merkt de Raad op dat het beroep dat door haar werd ingediend tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, heeft verworpen bij arrest nr. 245 339 van 1 december 2020. De verzoekende partij heeft geen actueel belang meer bij dit onderdeel van het middel.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten,

in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Hoewel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhoudt, moet minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen die nuttig zijn voor een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat hieruit blijkt dat er een zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (*cf.* RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat in voorliggende zaak het geval is nu de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende samen met haar zoon waarbij zij dus de kans hebben gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite, namelijk dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt op grond van genoemde bepaling omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum – motief dat door de verzoekende partij overigens niet wordt betwist. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de geschonden geachte artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in de bestreden beslissing niet te zijn ingegaan op haar gezondheidssituatie.

De Raad kan vooreerst opmerken dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing volgend op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 18 december 2018 en de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde datum werd genomen als huidige bestreden beslissing volgend op de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 9 november 2019. Het beroep tegen deze laatste beslissing werd verworpen bij arrest nr. 245 339 van 1 december 2020 (RvV 250 267). De ambtenaar-geneesheer motiveerde in zijn advies van 25 november 2019, dat een onlosmakelijk deel uitmaakt van de onontvankelijkheidsbeslissing, als volgt:

“Art 9ter §3,4° én §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 9-11-2019.

Aangeleverde medische documenten:

- *Standaard medisch getuigschrift dd. 6-11-2019 van dr. B. (...), met de volgende informatie:*
 - o *Pathologie van HIC, levercirrose door chronische hepatitis B, plasmocutoom, stabiel en avasculaire necrose heupkoppen.*
 - o *Huidige medicatie llsinopril, amlodipine, asaflow, rovastatine allopurinol en Bikтары*

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 18-12-2018 en 9-11-2019 te vergelijken (Artikel 9ter §3-5°).

Na vergelijking besluiten we dat de aangehaalde diagnoses en behandelingen identiek zijn aan deze die werden vermeld in het SMG van de aanvraag dd.18-12-2018.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een verandering van medicatie van de combinatie van descovy (emtricitabine en tenofovir) en tivacay (dolutegzavir naar Bikтары (combinatie preparaat tenofovir, emtricitabine en bictegravir).

Uit het farmacologisch kompas weerhouden we volgende informatie:

Vaste associatie Bictegravir + emtricitabine + tenofovir alafenamide (Bikтары© hoofdstuk 11.4.3.6.)

Advies van het BCFI De associatie bictegravir + emtricitabine + tenofovir alafenamide (Bikтары®) is een therapeutische optie voor volwassenen met HIV-1-infectie die niet eerder een antiretrovirale behandeling kregen of die virologisch gecontroleerd zijn met een andere antiretrovirale behandeling.

Bictegravir is een nieuw antiretroiraal middel (Integrase-inhibitor) dat gebruikt wordt in vaste associatie met emtricitabine + tenofovir alafenamide (reverse-transcriptaseremmers).

Indicatie volgens de SKP. Deze associatie heeft als indicatie de behandeling van volwassenen met HIV-1-infectie zonder huidige of eerdere bewijzen van resistentie tegen de klasse van de integrase-inhibitoren, emtricitabine of tenofovir.

<https://www.bcfi.be/nl/gows/query?number=877#blc>

Aan geen van bovenvermelde indicaties wordt voldaan: resistentie wordt niet aangetoond of vermeld op het SMG, noch is dit een de novo behandeling.

De nood van omschakeling naar andere medicatie wordt niet gestaafd. Daarom sluiten we aan bij het eerder gegeven advies.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

Uit het administratief dossier blijkt verder dat naar aanleiding van de aanvraag van 18 december 2018 een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst werd gevoerd, waarna de ambtenaar-geneesheer tot de ongegrondheid van genoemde aanvraag besloot. Zoals blijkt besloot de ambtenaar-geneesheer in het kader van de recentere aanvraag van 9 november 2019 dat hij zich kon aansluiten bij het eerder gegeven advies. Het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 27 november 2019 werd vervolgens door de Raad verworpen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat een onderzoek werd gevoerd naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, waarbij werd geconcludeerd dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar

en toegankelijk zijn in India. Het aan verzoekende partij uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten werd verder op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar genomen als de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze laatstgenoemde beslissing is intussen ook definitief geworden.

De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift verder niet aan welke medische elementen niet in rekening zouden zijn gebracht bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld de levercirrose. Zij blijft in gebreke aan te tonen van welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen sprake zou zijn waarover de verwerende partij nog had moeten motiveren en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit het administratief dossier blijkt evenmin het bestaan van andere elementen die nog niet zouden zijn beoordeeld. In de mate dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift wijst op bijkomend onderzoek/herevaluatie van de levercirrose en daargelaten de vaststelling dat zij zich louter beperkt tot ongestaafe beweringen, kan zij niet van de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer verwachten dat deze beweringen in rekening werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin kan van de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid worden verwacht dat hij een oordeel velt over eventuele nieuwe elementen, zo die er al zijn.

De verzoekende partij kan verder in het licht van het voorgaande niet voorhouden dat in de bestreden beslissing nogmaals diende te worden gemotiveerd inzake haar medische situatie. Zij toont niet aan waaruit zij een dergelijke plicht meent te kunnen afleiden. In de gegeven omstandigheden blijkt dat de elementen betreffende haar gezondheidstoestand afdoende in rekening werden gebracht naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*”, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: “*de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting*”. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. In voorliggende zaak toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan.

De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek uit op de niet in het geding zijnde onontvankelijkheidsbeslissing van dezelfde datum als de bestreden beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenals het medisch advies van 25 november 2019, wordt erop gewezen dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 november 2019 van de verzoekende partij aan de orde is. Zij kon voormelde onontvankelijkheidsbeslissing met de ter beschikking staande rechtsmiddelen aanvechten, hetgeen zij

heeft gedaan en wat resulteerde in een verwerping van de vordering. Voormelde kritiek kan aldus niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat zich in het administratief dossier een synthesenota van 21 november 2019 bevindt inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij rekening werd gehouden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Bij "*Gezins- en familieleven*" wordt aangegeven dat de verzoekende partij alleenstaand is – hetgeen zij niet ontkent. Met betrekking tot het hoger belang van de minderjarige kinderen wordt gesteld dat er geen kinderen worden vermeld in de aanvraag. Bij "*Gezondheidstoestand*" wordt ten slotte gesteld dat er geen medische contra-indicatie is om te reizen. Aldus blijkt ontegensprekelijk dat met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden. Zoals hoger aangegeven omvat deze bepaling in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt geen formele motiveringsplicht. In het synthesesdocument wordt overigens verwezen naar het eerder advies van 7 maart 2019 van de ambtenaar-geneesheer naar aanleiding van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Ook naar aanleiding van de aanvraag van 18 december 2018 werd een synthesenota opgesteld waarbij rekening werd gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt onder meer met betrekking tot de gezondheidstoestand gesteld dat de mogelijkheid tot reizen wordt besproken in het medisch advies van 7 maart 2019.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat in het kader van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat de betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum – determinerend motief van de bestreden beslissing dat door de verzoekende partij niet wordt betwist – rekening moet worden gehouden met of gemotiveerd dient te worden over de duur van haar verblijf in België en haar eventuele integratie. Indien de verzoekende partij meent aanspraak te maken op een regularisatie om humanitaire redenen, of een andere machtiging of toelating tot verblijf, dan dient zij de geëigende procedure(s) te doorlopen.

Waar de verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het bevel onverenigbaar is met de maatregelen, waaronder reisbeperkingen, die worden genomen in het kader van de COVID pandemie, kan vooreerst worden opgemerkt dat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing op 27 november 2019 nu er toen nog geen sprake was van een pandemie. Als de verzoekende partij meent dat het voor haar niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, staat het haar vrij op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan zij geen gevolg heeft gegeven. Zo gaf zij geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2019, dat ingevolge het verwerpingsarrest van de Raad van 23 augustus 2019 met nr. 225 137 definitief is geworden. Waar zij aldus aanvoert dat zij door de COVID pandemie geen gevolg zal kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt aldus dat zij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen dat zij evenmin heeft uitgevoerd. Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat de duur van de pandemie onzeker is en dat niets erop wijst dat de verzoekende partij niet in staat zal zijn gevolg te geven aan het bestreden bevel wanneer deze maatregelen opgeheven worden. Het betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, zou steunen op verkeerdelijk feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei

wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM in de hoofding van haar tweede middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU